

ת"פ 51105/02/15 - מדינת ישראל נגד י ג

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 51105-02-15 מדינת ישראל נ' ג

51129-02-15

בפני כב' השופטת רבקה פוקס
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
נגד
הנאשם
י ג (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד יניב אביטן

גזר דין

מבוא

1. ביום 14.6.15 הגיעו הצדדים להסדר טיעון (בש/1) במסגרתו הוגש כתב אישום מתוקן (בש/2) (להלן: "כתב האישום המתוקן"), והנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 335+333 (א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") (להלן: "הסדר הטיעון").

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש.

במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן לשם עריכת תסקיר מבלי שמסקנותיו יחייבו את הצדדים.

עובדות כתב האישום המתוקן

2. הנאשם ו-ג. ג. (להלן: "המתלוננת") הינם בני זוג הנשואים כ-30 שנה ומתגוררים יחדיו בדירה בכרמיאל (להלן: "הדירה").

ביום 10.2.15 בסמוך לשעה 10:30 בעקבות ויכוח בין הנאשם למתלוננת שהתנהל בדירה, התקשרה המתלוננת למשטרה, והזמינה נידת משטרה מאחר והנאשם הציק לה.

בהמשך, ועל רקע הוויכוח שהתפתח בין בני הזוג, דקר הנאשם את המתלוננת באמצעות שני סכינים בגב, בחזה ובצוואר. המתלוננת נמלטה מהנאשם לשירותים, נעלה עצמה, והמתינה כשהיא מדממת עד שהגיעה המשטרה. בעוד המתלוננת נעולה בשירותים התקשר הנאשם למשטרה, דיווח על האירוע וביקש שישלחו נידת.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת פגיעות של חזה אויר קטן מימין, לסרציה קטנה בריאה הימנית מלפנים, אוויר במיצר, אוויר ברקמות הרכות בצוואר, אוויר ברקמות הרכות של בית החזה הימני, קרע קפסולרי קטן בכבד מאחור, נוזל

חופשי באגן, בועות אוויר ברקמות הרכות של הגב מימין מאחור ושבר בצלע מס' 12 מימין.

המתלוננת הובהלה לבית חולים נהריה, שם אושפזה וטופלה עד לשחרורה ביום 13.2.15.

נוכח מעשיו אלה, הורשע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות על שדקר באמצעות שני סכינים את המתלוננת, בת זוגו, וגרם לה חבלות חמורות.

תסקיר שירות המבחן

3. בתסקיר שירות המבחן, מיום 12.7.15, תיאר קצין המבחן את התרשמותו מהנאשם ומהמתלוננת עימם נפגש.

בתסקיר צוין כי הנאשם, יליד 1959, נשוי ואב לילדה בת 30 ולילד בן 15, תלמיד בבית הספר. כן צוין, כי שבוע לפני ביצוע העבירה פוטר הנאשם מעבודתו עקב אי התאמה.

עוד מתואר בתסקיר כי הנאשם נישא למתלוננת, בת 51, לפני 32 שנה לאחר היכרות של חצי שנה. כ-4 שנים לאחר שנישאו המתלוננת חלתה ומשום כך היא נדרשת לטיפול רפואי מתמשך. הנאשם תיאר כי מאז שהתפרצה המחלה אצל המתלוננת מערכת היחסים הזוגית לוותה בקשיים רבים בעיקר בשל התנהלותה, דבר אשר בא לידי ביטוי במתחים וקונפליקטים מתמשכים, פרידות רבות, תקשורת לקויה וקושי בניהול יחסים בינאישיים.

עוד מתואר בתסקיר כי בעבר הוגשו תלונות במשטרה והייתה מעורבות ראשונית מצד מחלקת הרווחה בניסיון לסייע לבני הזוג, אך הדבר לא צלח.

מהתסקיר עולה כי לנאשם אין הרשעות קודמות, והוא חווה לראשונה את חוויית המעצר. הנאשם לאורך הפגישה עם קצין המבחן הרבה להביע חרטה וצער על מעשיו. עוד התרשם קצין המבחן כי הנאשם נמצא במצב נפשי ירוד בשל הקושי להסתגל לתנאי מעצרו ולפתח קשרים חברתיים במסגרת המעצר, יחד עם זאת הנאשם לא הביע מחשבות או כוונות אובדניות.

בתסקיר מתואר כי הנאשם מודה בביצוע העבירה ומאשר כי פעל באלימות, אם כי לפי התרשמות קצין המבחן הנאשם היה מנותק ממעשיו בעת ביצועם וכך גם בעת שסיפר על מעשיו בפני שירות המבחן.

הנאשם תיאר בפני קצין המבחן מצב מתוח מאוד בבית על רקע פיטוריה של המתלוננת מעבודתה ויחסי בני הזוג.

קצין המבחן נפגש, כאמור, עם המתלוננת שסיפרה על מצבה הרפואי. עוד תיארה המתלוננת בפני קצין המבחן כי התנהגותו האלימה של הנאשם נובעת מקונפליקטים ומתחים בין בני הזוג, עקב תחושות קנאה וחשדות של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו, בציינה כי בתקופה שקדמה לאירוע האווירה בין בני הזוג היתה עכורה.

המתלוננת תיארה בפני קצין המבחן את יחסי בני הזוג, ופירטה גם את התנהלותו של הנאשם וקנאתו, שגרמו לפיטוריה מעבודתה יום לפני האירוע מושא האישום - אך מפני צנעת הפרט אמעט בתיאור הפרטים.

המתלוננת ציינה בפני קצין המבחן כי מאז מעצרו של הנאשם היא נוהגת לשוחח עימו מדי יום בטלפון, לבקר אותו במעצר וכי היא מעוניינת לשקם את חייה הזוגיים בתנאי שהנאשם יעבור טיפול מתאים. עוד ציינה המתלוננת כי היא

חוששת לשלומה של הנאשם במסגרת המעצר וחוששת כי יפגע בעצמו אם ישלח למאסר ארוך, יחד עם זאת אין היא חוששת לשלומה לאחר שהנאשם ישוחרר מהכלא.

קצין המבחן התרשם מנטיית של המתלוננת להסתיר ולעמעם בפרטים ביחס לטיב קשריה עם הנאשם כאשר לידו, גישה התומכת והחיובית בנאשם ואף נטילת חלק מהאחריות לאירוע על עצמה, מצביעים על דפוס מוכר אצל נשים מוכות.

באשר לנאשם, קצין המבחן התרשם כי הנאשם שרוי במצב רגשי קשה, חש בדידות וחוסר אונים. עוד התרשם קצין המבחן כי הנאשם בעל נטיות לקנאה אובססיבית ולרכושנות, וכי הוא הגיב באלימות קשה כלפי המתלוננת מתוך חרדה וחוות נטישה עמוקה, אך יחד עם זאת ציין כי הנאשם הודה במיוחס לו, הכיר באחריותו ובאובדן השליטה שלו באירוע וכי הוא מבין שהתנהלותו היתה פוגענית.

עוד התרשם קצין המבחן כי בבסיס אישיותו של הנאשם קיימות עמדות נוקשות אשר הנאשם מתקשה להכיר בהן ולהבין כיצד הן משפיעות על התנהלותו בתוך מערכת היחסים הזוגית בתגובותיו האלימות. עוד מתואר בתסקיר כי ניכר שקיימים אצל הנאשם דפוסי מחשבה בעייתיים, נטייה לצבירת כעסים, עיוותי חשיבה וקושי בשליטה על כעסים במצבים קיצוניים, ודומה כי הנאשם מתקשה לקבל עזרה מגורמי טיפול ולזהות סיטואציות שיש בהן סיכון גבוה להישנות מקרים דומים.

באלה הנסיבות, התרשם קצין המבחן כי הנאשם בעל פוטנציאל גבוה להתפרצות אלימה ולנקיטת אלימות ברמה גבוהה במצבים מלחיצים ומורכבים. לאור כך מעריך קצין המבחן כי הסבירות להישנות מקרים דומים בעתיד היא **גבוהה**. על כן, שירות המבחן אינו ממליץ על חלופת ענישה או שיקום במסגרת הקהילה, העשויים במקרים אחרים להפחית את רמת הסיכון להישנות המקרה, כלשוננו, אך לא בענייננו.

ראיות לעונש

4. לטובת הנאשם העידו בנו וכן המתלוננת.

בנו של הנאשם, כבן 15 שנים, הביע את רצונו כי אביו ישוב הביתה בהקדם האפשרי מאחר והבית לא מתנהל כשורה מאז מעצרו, בציינו כי אם יוטל על אביו עונש כבד המשמעות היא שעליו ועל אימו יוטלו עונשים כבדים דומים.

עוד תיאר בנו של הנאשם כי הוא חש עצבות וקושי מאז מעצרו של אביו ותיאר כי בינו ובין אביו מערכת יחסים טובה מאוד.

אשת הנאשם - המתלוננת, העידה עד כמה חשוב לה, כמו לבנה, שהנאשם ישוב הביתה במהרה. היא סבורה כי הנאשם יכול להשתקם במסגרת הקהילה ואין היא דואגת שיאונה לה כל רע אם יחזור הנאשם לביתו.

המתלוננת סבורה כי הנאשם אכן צריך להיענש על מעשיו גם לצורך הרתעה וגם כאלמנט חינוכי לבנה, אך ציינה כי אם הנאשם ישלח למאסר ממושך ייגרם נזק לא רק לנאשם אלא גם למשפחתה, ועל כן היא סבורה כי יש לאפשר לנאשם להשתקם במסגרת הקהילה כאשר גם היא מביעה נכונות להירתם לטיפול ולשיקום במסגרת הרווחה.

בנוסף, ביקשה המתלוננת שלא לפסוק לטובתה פיצוי כספי, לאור המצב הכלכלי הקשה שלה ושל הנאשם, ומאחר והיא חשה בטוב מבחינה נפשית ופיזית.

הטיעונים לעונש

טיעוני המאשימה

5. המאשימה טוענת בטיעוניה בכתב ובע"פ (1/ט) כי הנאשם נהג במתלוננת, שהיא בת זוגו, בצורה אלימה ואכזרית, דקר אותה באמצעות שני סכינים באברים חיוניים וגרם לה לחבלות חמורות, כאשר מעשיו האלימים והחמורים נעשו תוך שימוש בנשק קר, והם מלמדים כי הוא אדם אלים ומסוכן.

6. המאשימה טוענת כי האלימות והמסוכנות הנשקפים מהנאשם מחייבים ענישה מחמירה אשר יהא בה כדי להוות עונש ראוי למעשים ולא בכדי קבע המחוקק כפל עונש לעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות, כאשר היא מבוצעת בנשק קר.

7. לעניין הערך החברתי המוגן, טוענת המאשימה, כי המעשה שביצע הנאשם פגע בערכים חברתיים חשובים ובכלל זה הזכות לשמירה על שלמות גופו וכבודו של האדם.

8. באשר לנזק שנגרם והיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה טוענת המאשימה כי בעקבות הדקירות בגב, בחזה ובצוואר, המתלוננת אושפזה בבית החולים במשך כמה ימים. עוד טוענת המאשימה כי מיקום הדקירות, עלול היה לגרום לנזק חמור הרבה יותר משקרה, עד כדי קיפוח חייה של המתלוננת.

בנוסף, טוענת המאשימה כי הנאשם הוא האחראי הבלעדי לביצוע העבירה, הוא שמסוגל להבין את הפסול במעשיו, וכי היתה לו היכולת להימנע מביצוע העבירה.

9. המאשימה הפנתה מטבע הדברים לפסיקה מחמירה, בין היתר לת"פ 21889-09-10 **מדינת ישראל נ' לזר חיימוב**, מיום 24.1.11, שם הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335 (א)(1) לחוק העונשין, לאחר שבמהלך ויכוח עם אשתו דקר אותה באמצעות סכין מטבח בדופן החזה משמאל. גזר הדין תיאר כי המתלוננת ברחה למרפסת והנאשם רדף אחריה וניסה לדקור אותה שוב מבעד לחלון המרפסת אך המתלוננת נאבקה עימו והצליחה לברוח. כתוצאה מהדקירה נגרמה למתלוננת חבלה שהצריכה ניתוח ואשפוז בן מספר ימים. על הנאשם, אשר הודה במעשיו, נגזר עונש מאסר של 6 שנים והופעל מאסר מותנה של 4 חודשים במצטבר.

אלא מאי, שעיון בפסק הדין מעלה כי יש לאבחן בין המקרה שם ובין המקרה שבפנינו, בנסיבות בהן המעשים שם בוצעו כשהנאשם היה בגילופין, לנאשם היו שתי הרשעות קודמות בעבירות אלימות כלפי המתלוננת, והוא ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, מספר ימים לאחר ששוחרר ממאסר כשתלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה.

10. בנוסף, הפנתה המאשימה לפסיקה בה דובר על מספר עבירות ובנסיבות חמורות מהמקרה דנן וכן לפסיקה במקרים בהם הורשעו נאשמים בסעיף של חבלה בכוונה מחמירה, בשונה מהכרעת הדין כאן.

11. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ציינה המאשימה כי מדובר בנאשם כבן 56, ללא עבר פלילי, אך ועל אף אורח חייו הנורמטיבי, גישתה התומכת של המתלוננת, קשייו והחרטה שהביע - יש להתייחס לאמור בתסקיר שירות המבחן אשר הצביע על פוטנציאל גבוה להישנות מקרים דומים בעתיד.

12. המאשימה סבורה כי בהתאם לנסיבות המקרה ולפסיקה, מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם נע בין **5-9 שנות מאסר בפועל**, ועל כן עותרת לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל ממושך, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

טיעוני הנאשם

13. ב"כ הנאשם טען בע"פ במסגרת הדיון שנערך ביום 15.7.15.

ב"כ הנאשם סבור כי הערך החברתי שנפגע בביצוע העבירה תואם לערך החברתי עליו הצביעה המאשימה אך הוא סבור כי המאשימה עותרת למתחם "עונש הולם" חמור מדי בצינו כי הפסיקה עליה התבססה המאשימה חלקה עוסקת בעבירות חמורות יותר מהעבירה בה הורשע הנאשם וחלקה עוסקת בנסיבות שונות מהמקרה שבפנינו, ועל כן אין להסיק ממנה לענין מתחם העונש ההולם.

ב"כ הנאשם הציג אסופת פסיקה מקלה מזו שהגישה המאשימה, בחלקה גם פסיקה שמתייחסת לעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות שלא כלפי בת זוג (9/ס - 14/ס), בשונה מנסיבות המקרה דנן.

14. בין היתר, הפנה ב"כ הנאשם לע"פ 7349/14 **מדינת ישראל נ' פלונית**, מיום 14.5.15 (נ/8), שם תואר כי הנאשמת קמה באישון לילה, נטלה סכין מטבח ושיספה את גרונו של בעלה בעודו ישן. במסגרת הסדר טיעון יוחסה לנאשמת עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, במקום ניסיון לרצח שנזכר בכתב האישום המקורי - כך או כך מדובר בעבירות חמורות מהרשעתו של הנאשם כאן.

בית המשפט המחוזי הרשיע את הנאשמת על פי הודאתה וגזר עליה 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי וכן צו פיקוח של שירות המבחן.

בית המשפט העליון קיבל את ערעור המאשימה והחמיר בעונשה של הנאשמת, כך הושטו עליה 30 חודשי מאסר בפועל ו-24 חודשי מאסר על תנאי. בית המשפט העליון הדגיש מחד את מעשיה החמורים של הנאשמת, את מתחם העונש ההולם שיש לקבוע ואת העונש הקל שהושת עליה, ומאידך את גילה הצעיר, את העובדה כי ילדיה זקוקים לה, העדר הרשעות קודמות ונטילת אחריות למעשה, בנסיבות בהן נמצא מקום לחרוג מהעונש ההולם משיקולי שיקום.

15. עוד הפנה ב"כ הנאשם לתפ"ח 9592-05-14 **מדינת ישראל נ' ע' א' ח' ג'**, מיום 23.2.15, שם הורשע הנאשם על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, איומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוגו לשעבר ובנותיה, וחבלה לרכב במזיד. על פי המתואר בגזר הדין הנאשם עצר את רכבו וחסם באמצעותו את נתיב נסיעתה של המתלוננת אשר היתה ברכב עם שתי בנותיה, במטרה לגרום לה לעצור את רכבה. המתלוננת עצרה את רכבה, יצאה ממנו, אז שילב הנאשם להילוך אחורי, נסע מספר מטרים לאחור על מנת לצבור תנופה ונסע קדימה במהירות לעבר המתלוננת, כך התנגש בה באמצעות רכבו. כתוצאה ממעשיו המתלוננת הועפה באוויר, התגלגלה, גופה הוטח בשמשת הרכב ואחר כך בצידי הכביש. בה בעת, התנגש הנאשם חזיתית במכונית המתלוננת בה שהו בנותיה וכתוצאה מכך הועף הרכב לחומת קיר ונבלם שם. הנאשם נמלט מהמקום והותיר את המתלוננת ובנותיה חבולות. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 40 - 14 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הוטלו 20 חודשי מאסר בפועל, שני מאסרים על תנאי ופיצוי למתלוננת.

יצוין כי במסגרת גזר הדין צוין כי לנאשם אין עבר פלילי בעבירות אלימות והוא הודה בביצוע המעשים. בנוסף, בית

המשפט התחשב באופיו הטוב של הנאשם ונועם הליכותיו, בהתאם לעדויות שנשמעו בפניו, בגילו של הנאשם (כבן 62) ובכך שמאסר ממושך יפגע בו ובמשפחתו באופן משמעותי, בציינו כי מערכת היחסים בינו ובין המתלוננת הסתיימה.

16. בנוסף, הפנה ב"כ הנאשם למספר פסקי דין שניתנו בטרם תיקון 113 לחוק העונשין.

כך, הפנה ב"כ הנאשם לת"פ 7167/08 **מדינת ישראל נ' אחמד המאם**, (פורסם בנבו) מיום 4.2.09 (ס/4), שם הורשע הנאשם על פי הודאתו בעקבות הסדר טיעון, בעבירות של חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות ותקיפת בת זוג. בגזר הדין מתואר כי הנאשם תפס את ראשה של אשתו בחוזקה ודחף אותה לעבר ארון המטבח באופן שכתפה השמאלית וראשה נפגעו וכתוצאה מכך נגרם למתלוננת שבר בכתף שמאל. בנוסף, במהלך החודשים יולי-ספטמבר 2008, בשתי הזדמנויות במסגרת ויכוח תקף הנאשם את המתלוננת בכך שתפס בשערותיה וטלטל את ראשה. הנאשם הביע חרטה על מעשיו, הביע נכונות להשתלב בטיפול ורצון לשקם את התא המשפחתי ולצורך כך ערך עם אשתו בנכחות ילדיהם הסכם סולחה. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל ו-18 חודשי מאסר על תנאי.

בנוסף לאמור צוינה הודאת הנאשם במסגרת הסדר טיעון, הגם שלחובתו הרשעה בעבירה דומה של אלימות כלפי בת זוג, וכן הודגשה המלצת שירות המבחן לשלב את הנאשם בהליך טיפולי - הליך שאינו מאוזכר במסגרת המלצת שירות המבחן לגבי הנאשם פה.

17. כמו כן, הפנה ב"כ הנאשם לע"פ 9469/03 **מדינת ישראל נ' אלי אזולאי**, (פורסם בנבו) מיום 4.3.04 (ס/5), שם הורשע הנאשם לאחר שמיעת הוכחות בעבירות של איומים וחבלה חמורה בבת משפחה בנסיבות בהן דחף הנאשם את אשתו על הרצפה, בעט בה, חנק אותה בידיו, התיישב עליה כשברכיו על צווארה, וכן הטיח את ראשה בקרקע ואיים עליה כי ירצח אותה. לאחר מכן, דחף הנאשם את המתלוננת לעבר קרש המיטה וקילל אותה, השכיב אותה על המזרן ובעט בה בפניה כאשר החזיקה את בנה הפעוט וגרם לה לשבר בלסת, לשבירת שיניים ונזק לארובות העין. כתוצאה מהמעשים נותרה למתלוננת נכות בפניה.

בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם, ללא עבר פלילי, עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

בית המשפט העליון קיבל את ערעור המאשימה, החמיר בעונש וגזר על הנאשם מאסר בפועל של **24 חודשים** כאשר שאר רכיבי העונש שנפסקו בבית משפט קמא נותרו על כנם, בציינו כי אין ערכאת ערעור נוהגת למצות את הדין בערעור שמוגש ע"י המדינה על קולת העונש.

18. ב"כ הנאשם הפנה גם לת"פ 4020/05 **מדינת ישראל נ' נחום רחמים**, מיום 16.10.05 (ס/3), שם הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ותקיפה בנסיבות מחמירות, בנסיבות בהן היכה את בת זוגו בכל חלקי גופה והפסיק רק לאחר שחברה ששהתה עם המתלוננת בבית אימה על הנאשם בסכין מטבח. כתוצאה מהחבלות נגרמו למתלוננת שטפי דם בפנים ובקרקפת, חבלה בחזה ושבר באפה. במקרה שם דובר בנאשם שהיה מכור לסמים, בעל עבר פלילי שריצה עונשי מאסר בפועל אך במועד גזר הדין נגמל מסמים. על הנאשם נגזרו 12 חודשי מאסר בפועל ו-12 חודשי מאסר על תנאי. ערעור הנאשם על חומרת העונש בבית המשפט העליון נדחה.

אלא מאי, שבמקרה שבפנינו מדובר בעבירה שנסיבותיה חמורות יותר עת בוצעה באמצעות נשק קר (סכין).

19. בנוסף, הפנה ב"כ הנאשם לת"פ 1161/05 **מדינת ישראל נ' לאוניד בן ולדימיר בלן**, מיום 24.1.06 (2/ס), שם הורשע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וכן בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש. עניינו של פסק הדין במספר מקרים שהנאשם היכה את המתלוננת כאשר באחד מהם היכה אותה עד לעילפון. הנאשם הודה במעשיו מיד בעת חקירתו במשטרה ובתחילת הדיון המשפטי והביע חרטה. בנוסף, צוין כי הנאשם נעדר עבר פלילי ומצב בריאותו קשה ורופף - להבדיל מהמקרה שבפנינו, כך הושת עליו עונש של 6 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

20. עוד הפנה ב"כ הנאשם לת"פ 11/04 **מדינת ישראל נ' לאון יעקב אוסקר**, מיום 25.12.05 (1/ס), שם הורשע הנאשם על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, התעללות בידי אחראי, תקיפה בנסיבות מחמירות ואיומים. הנאשם נהג במשך תקופה ארוכה להכות, לצעוק, לקלל ולאיים על אשתו וילדיהם הקטינים. כאשר המתלוננת היתה בהריון היכה אותה הנאשם בבטנה וכתוצאה מכך נמלטה המתלוננת למעון נשים מוכות שם שהתה במשך כחודש. באירוע אחר הנאשם זרק תיק אוכל בו חפץ קהה לעבר עיניה של המתלוננת, שפגע בעינה, בעקבות כך נדרשה לניתוח חירום ואשפוז. על הנאשם הושת עונש מאסר על תנאי למשך 18 חודשים וצו פיקוח למשך שנה וחצי, נוכח העובדה כי הנאשם השתלב בהליך טיפולי ארוך ומוצלח, ובנסיבות בהן הוגש תסקיר חיובי אשר המליץ על עונש מותנה.

דא עקא, שבפנינו פני הדברים שונים ומאובחנים שכן בענייננו לא הובעה כל המלצה טיפולית ע"י שירות המבחן.

21. ב"כ הנאשם הפנה לת"פ 37064-04-10 **מדינת ישראל נ' פולשקין**, פורסם בנבו, מיום 8.3.11 (7/ס), שם הורשע הנאשם, על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בגרימת חבלה חמורה לבת זוגו, עת תקף אותה במכת אגרוף בפניה וגרם לנפילתה על פינת שולחן המטבח. כתוצאה מכך נגרמו לה שברים רבים בעצמות האף ובעין. יצוין כי המעשה בוצע ע"י הנאשם בהיותו בגילופין. לנאשם שם היתה הרשעה קודמת בעבירה דומה בגינה הושת עליו עונש מאסר בפועל ומאסר על תנאי. שירות המבחן העריך כי הנאשם נטל אחריות חלקית על מעשיו וכי קיימת סבירות גבוהה להישנות התנהגות אלימה מצידו. על הנאשם הושת עונש ברף העליון של **הסדר הטיעון** שעמד על **30 חודשי מאסר בפועל** וכן הופעל מאסר על תנאי בן 10 חודשים בחופף.

22. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, טוען ב"כ הנאשם, כי במקרה דנן לא היה תכנון מוקדם למעשה וכי מדובר באירוע ספונטני שהתרחש על רקע מתיחות ומשבר ביחסים של בני הזוג, לאחר שהמתלוננת לא חזרה לבית המשפחה לילה שלם והנאשם בעקבות כך היה מצוי במתח עצום, כשהוא חושש לשלומה.

ב"כ הנאשם מוסיף וטוען כי הנאשם נעדר עבר פלילי וכי מדובר באירוע חריג ויחיד שהנאשם מתחרט עליו. כמו כן מציין ב"כ הנאשם כי לא נגרם נזק פיזי למתלוננת עימו היא נדרשת להתמודד, כאשר על פי עדותה גם לא נותר לה נזק נפשי כתוצאה מהאירוע.

23. ב"כ הנאשם מצר על כך ששירות המבחן לא הציע דרכים טיפוליות מתאימות, בנסיבות בהן בני הזוג זועקים, כלשוננו, ליד מכוונת ולטיפול, ורוצים לשקם את חייהם המשותפים. מאידך, טוען ב"כ הנאשם כי שירות המבחן לא המליץ על מאסר בפועל בתסקיר ועל כן יש ללמוד מכך כי שירות המבחן לא ממליץ על הטלת מאסר, קל וחומר על עונש מאסר ארוך.

ב"כ הנאשם טוען כי הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה צריכות להוביל, כלשוננו, לעונש ברף הנמוך של המתחם

המוצע על ידו, בנסיבות בהן הנאשם בן 56, נעדר עבר פלילי, נטל אחריות על מעשיו והביע חרטה. בנוסף, טוען ב"כ הנאשם כי ייגרם נזק רב למשפחתו הגרעינית אם יישלח הנאשם למאסר לתקופה ממושכת, בנוסף לנזק הרב שייגרם לנאשם, במיוחד כשבתסקיר מתאר שירות המבחן את המצוקה האדירה של הנאשם במהלך תקופת המעצר.

עוד מציין ב"כ הנאשם כי מיד סמוך לביצוע העבירה התקשר הנאשם למשטרה, הודיע על מעשיו וביקש שישלחו נידת לביתו, ובהמשך שיתף פעולה עם הרשויות, ופירט באופן מלא את נסיבות האירוע.

לאור כל האמור, טוען ב"כ הנאשם כי מתחם העונש ההולם נע בין **30-14 חודשי מאסר בפועל** ועל כן עותר להשית על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם האמור.

דברי הנאשם

24. הנאשם הביע חרטה על מעשיו וציין את הנזק שנגרם לו ולמשפחתו בעקבות מעשיו. הנאשם הביע נכונות ללכת לטיפול זוגי או פרטני, ודיבר על רצונו לשקם את יחסיו עם המתלוננת בהדגישו כי מדובר ב"מקרה שלא יחזור על עצמו לעולם", כלשונו.

דין והכרעה

25. בעניינו של הנאשם הציגו הצדדים בפני בית המשפט הסדר טיעון בו תוקן כתב האישום. הצדדים הסכימו על "טיעון חופשי" לעונש.

מתחם העונש ההולם

26. בית המשפט קובע את מתחם העונש ההולם, בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין מתחם הענישה יקבע בהתאם לעיקרון ההלימה, שביישומו על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) מיום 5.8.13).

27. **הערך החברתי** שנפגע מביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות עניינו בפגיעה בביטחון, בשלמות גופו ובנפשו של האדם.

28. במקרה דנן הנאשם הורשע בעבירת אלימות, תוך שימוש ב**נשק קר**, שבוצעה במסגרת התא המשפחתי ובעניין זה כבר נפסק לא אחת, כי יש צורך לנקוט מדיניות ענישה מחמירה, היות ומדובר בתופעה חמורה שיש למגרה מן השורש באמצעות ענישה הולמת וראויה, אשר יהא בה מסר ברור וחד משמעי כי הנוהג באלימות כלפי בן משפחתו ייענש במלוא החומרה, וכי אין לקבל תופעה לפיה ויכוחים בין בני זוג מוצאים פתרוןם בדרכי אלימות שנוקט החזק כלפי החלש.

בעניין החומרה הרבה בעבירות של אלימות במשפחה והענישה הראויה בעבירות אלה, אפנה לדברי כב' השופטת פרוקצ'יה במסגרת ע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 11.10.07:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים

בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטנים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבת העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא עניין מרכזי וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לאחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

29. במקרה שבפנינו נסיבות המקרה חמורות ומידת הפגיעה בערך החברתי המוגן היא לא מבוטלת. בשל ייחוס, יהא אשר יהא, נטל הנאשם שני סכנים ולא היסס לעשות בהם שימוש כלפי אשתו ולגרום לה לפציעות בגב, בחזה ובצוואר בעטין אושפזה מספר ימים בבית החולים, כאשר רק בנס אותן פגיעות לא הובילו לתוצאות חמורות יותר. עקב מעשה האלימות של הנאשם המתלוננת נאלצה להימלט על נפשה ולנעול את עצמה בשירותים, שם המתינה כשהיא מדממת עד בוא המשטרה.

הנאשם איבד שליטה וריסון עצמי כשביצע את המעשים כלפי בת זוגו, במסגרת התא המשפחתי, במקום שצריך ואמור להיות המוגן והבטוח ביותר עבורה, כאשר הנאשם משתמש בנשק קר ופוצע את המתלוננת בחלקי גופה השונים.

30. לעניין **מדיניות הענישה הנהוגה** אציין כי בעבירות שעניין גרימת חבלה בנסיבות מחמירות, ובפרט בעבירות של שימוש בנשק קר, העונשים הנוהגים בפסיקה נעים במנעד רחב (ע"פ 6310/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו, מיום 16.6.15), בהתאם לנסיבות המקרה.

עוד הודגש בפסיקה, לא אחת, כי בחברה מתוקנת לא ניתן להשלים עם פתרון סכסוכים תוך שימוש בנשק קר ועל בתי המשפט למגר את הנגע, קל וחומר כאשר מדובר באלימות בתוך המשפחה. כך קבע בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 6363/12 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו, מיום 24.7.14:

"תופעה זו של אלימות בתוך המשפחה הייתה לנגע שפשט בחברה, ויש לעוקרו על-ידי עונשים הולמים, למען ישמע ויראה המערער ולמען ישמעו ויראו עבריינים בכוח אחרים. בכגון דא יש להחמיר בדינו של הנאשם, הן מתוך הבעת שאט נפש והוקעת מעשיו והן מתוך מגמה של הרתעה. (ע"פ 2157/92 פדידה נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(1) 81, 84 (1993). ראו גם: ע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (11.10.2007); ע"פ 8543/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 22 (6.3.2013))."

שומה על בית המשפט, על כן, להשית עונש מרתיע בצד עונש שיש בו גמול והוקעת המעשים, וזאת משיקולים של הגנה על שלומה של המתלוננת הנמנית על התא המשפחתי.

באשר לפסקי הדין אליהם הפנו הצדדים אציין כי חלקם, בהתאמה, דנים בעבירות חמורות יותר או נסיבות שונות מהמקרה שבפנינו. בנוסף, הצדדים הפנו לפסקי דין שחלקם ניתנו לפני תיקון 113 לחוק העונשין, אשר משלבים בתוכם גם נסיבות אישיות - "נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה" - שכיום יש לשקול אותן בתוך מתחם העונש ההולם ולא

לצורך קביעתו של המתחם.

עוד ראוי להזכיר כי בגין הרשעת הנאשם בעבירה של חבלה חמורה שנעברה בנסיבות מחמירות קבע המחוקק כפל עונש הקבוע לעבירה של חבלה חמורה - עונש העומד על 14 שנות מאסר.

31. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין, אציין כי נסיבות המקרה חמורות, כפי שהסכים על כך ב"כ הנאשם בטיעונו. האלימות שנקט הנאשם כלפי המתלוננת תוך שימוש בשני סכינים מהוות נסיבות שיש להן משמעות מחמירה, שמעצימות את אשמתו של הנאשם, (סעיף 40ט(א)(10) וכן סעיף 40ט(ב) לחוק העונשין). כן אפנה לעובדה כי הנאשם ניצל לרעה את יחסי הכוחות הלא שוויוניים בינו ובין בת זוגו (סעיף 40ט(א)(11) לחוק).

עוד יש להדגיש את הנזק שנגרם למתלוננת מביצוע העבירה ואת הפגיעות שאינן שטחיות בגופה, שבעקבותיהן אושפזה למספר ימים בבית החולים לצורך טיפול רפואי (סעיף 40ט(א)(4) לחוק) וכן את העובדה שיכול היה להיגרם נזק חמור יותר בנסיבות בהן דקר הנאשם את המתלוננת באמצעות שני סכינים בחלקי גופה השונים, ללא ריסון עצמי, ללא שליטה עצמית וללא כל בקרה (סעיף 40ט(א)(3) לחוק).

גם דבריה של המתלוננת בבית המשפט על החלמתה המלאה, יש לסייג נוכח המעשה שחוותה, שהרי מדובר בנסיבות של אלימות קשה שלמצער, ניתן רק לשער את קצה קצהו של הפחד והבהלה שפקדו את המתלוננת בעת האירוע ולאחריו.

מעבר לאמור, יש להתחשב בעובדה שאיש לא השפיע על הנאשם, מבוגר בגילו, לעשות את המעשה, שאת משמעותו הבין ואת הפסול שבו ידע (סעיף 40ט(א)(6) לחוק העונשין), בנסיבות בהן לנאשם היתה בחירה חופשית שלא לבצע את העבירה כלפי בת זוגו המתגוררת עימו בביתם המשותף, גם אם המתין לבואה שעות ארוכות כשהוא חרד לשלומה (סעיף 40ט(א)(7) לחוק העונשין).

לקולא אציין, כי מדובר באירוע בודד, שלא קדם לו תכנון וגם לכך אתן את הדעת בקביעת מתחם העונש ההולם.

באלה הנתונים, ולאחר ששקלתי את הפגיעה של מעשה העבירה בערכים החברתיים המוגנים, את מדיניות הענישה הנהוגה ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הגעתי למסקנה כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין 20 - 48 חודשי מאסר בפועל, בצד מאסר מותנה.

שיקום והגנה על שלום הציבור

32. בקביעת "העונש המתאים" לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, יש להתייחס גם לסעיפים 40ד ו-40ה לחוק העונשין, המאפשרים לבית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא משיקולי שיקום, או לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור.

בענייננו, לא מצאתי לחרוג מהמתחם לקולא משיקולי שיקום בנסיבות בהן שירות המבחן לא המליץ על דרכים טיפוליות ומאידך גיסא, לא מצאתי לחרוג לחומרה, שעה שלא הובאו ראיות המצביעות על כך שהנאשם מהווה סכנה לשלום הציבור שמצדיקות חריגה לחומרה.

קביעת העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם - הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

33. לצורך קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם אתחשב בהודאתו של הנאשם, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי (סעיף 40 יא(6) לחוק העונשין) ואת נטילת האחריות על המעשה והבעת החרטה (סעיף 40 יא(4) לחוק). כן אתחשב בגילו של הנאשם ובמצבו הנפשי הלא הפשוט מאז מעצרו ובשל מעצרו, כפי שתואר בתסקיר שירות המבחן (סעיף 40 יא(1) לחוק).

34. בנוסף, אתחשב לקולא במסלול חייו הנורמטיבי של הנאשם אשר לאורך השנים עבד לפרנסת בני ביתו וכן אציין כי לנאשם אין כל עבר פלילי (סעיף 40 יא(11) לחוק העונשין) וזו הפעם הראשונה שעליו להתמודד עם עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. כמו כן אתחשב בפגיעה של העונש במשפחתו, בנסיבות בהן גם המתלוננת וגם בנו העידו על רצונם כי הנאשם ישוב במהרה לחיק המשפחה, משום הנזק הרב שייגרם בשליחתו של הנאשם למאסר ממושך (סעיף 40 יא(1)+(2) לחוק העונשין).

בהקשר זה אציין כי מחד גיסא לא מצאתי להתעלם מרצונה של המתלוננת לשקם את מערכת היחסים עם הנאשם, בנסיבות בהן היא מלווה אותו לאורך ההליך המתקיים בעניינו, מקפידה לבקר אותו במהלך תקופת המעצר ונוכחת בדיונים בבית המשפט, אך מאידך גיסא אין להתעלם מהאמור בתסקיר, כפי שפורט לעיל.

עוד אציין כי אמנם המתלוננת הזעיקה את המשטרה בעקבות הוויכוח שפרץ בינה לבין הנאשם אך גם הנאשם הזעיק את המשטרה מיד לאחר אירוע הדקירות, דיווח וביקש שתגיע נידת לדירה - וגם לכך אתן דעתי בבואי לגזור את העונש.

35. לחומרה, אתחשב בעובדה שהתסקיר שניתן בעניינו של הנאשם, הלכה למעשה, שלילי, עת קצין המבחן התרשם כי הנאשם בעל נטייה לקנאה אובססיבית ורכושנות כלפי המתלוננת, שאינו מפנים את הבעיה בהתנהלותו ועל כן, קיים פוטנציאל גבוה וחשש שינהג באלימות במצבים מלחיצים בעתיד. בנוסף, אציין את דעתי של קצין המבחן שהעריך כי הסבירות להישנות מקרה דומה בעתיד - **גבוהה**.

36. כמו כן, סבורה אני שיש ליתן את הדעת בתוך המתחם **לשיקולי הרתעת היחיד** במסגרת הענישה, במיוחד נוכח התסקיר של שירות המבחן, שלו היכולת המקצועית לבחון את הדברים, כך, לשיטתו, יש מקום לגזור על נאשם שהורשע בעבירה של אלימות במשפחה עונש שיהווה מסר של הרתעה ממשית לנאשם, לבל יבצע עבירות דומות.

לסיכום

37. לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, כמפורט לעיל, את חומרת העבירה ונסיבותיה לרבות השימוש בנשק קר שנעשה במסגרתה מחד, אך מאידך את הודאת הנאשם, את החרטה שהביע וכן את רצונו ורצונה של המתלוננת לשקם את יחסיהם - החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים המפורטים להלן:

א. מאסר בפועל למשך **24 חודשים** בניכוי ימי מעצרו מיום 10.2.15.

ב. מאסר על תנאי של שנה והתנאי שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע, במשך שלוש שנים.

ג. מאסר על תנאי של חצי שנה והתנאי שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון, במשך שלוש שנים.

ד. לא מצאתי לפסוק פיצוי למתלוננת משעתרה במפורש שלא לפסוק לה פיצוי אשר עלול

להכביד כלכלית על משפחתו של הנאשם, היא משפחתה.

חרף האמור בתסקיר, אמליץ לשב"ס לבחון שילובו של הנאשם בתוכנית טיפול שיקומית שנועדה לעבריינים שהיו מעורבים במעשי אלימות וזאת בין כותלי הכלא -בשים לב לבקשתו של הנאשם בפניי ורצונו להתחיל בהליכים כאלה.

הודע לנאשם על זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"א אב תשע"ה, 27 יולי 2015, במעמד הנוכחים.